

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Eliza Gilkyson feat. Jim Henry

Saturday 09 May 2015

Vaste waarde. Grand Crus. Laaste album nog beter dan de vorige en haar shows zijn altijd een energieke en geïnspireerde belevenis. Als je haar nog nooit gezien hebt. Grijp je kans. Je weet maar nooit, wanneer de volgende keer kan zijn. "Nocturn diaries", is de titel van haar geweldige laatste album!

Eliza zal worden begeleid door Jim Henry op gitaar.

The beauty of mortality

Deze schijnbare tegenstrijdigheid kan wel het thema worden genoemd van deze avond. Eliza staat al vijftien jaar bij ons op het podium en dan leer je elkaar beter kennen en ben je getuige van elkaars ontwikkeling en belangrijke zaken in het leven. Tijdens het bijpraten werd duidelijk dat sterfelijkheid het thema is wat Eliza erg bezig houdt. Overigens vertelde ze later ook op het podium tegen het aan haar lippen hangende publiek, dat de bewustwording van de eindigheid van het bestaan haar opleverde om de schoonheid en het hier en nu extra te waarderen. De dialectiek van de schoonheid en de sterfelijkheid zorgde voor een bijzonder perspectief op het leven. Ouderdom komt met gebreken, bijvoorbeeld het s 'nachts niet kunnen slapen, maar levert tegelijkertijd wel een prachtig album op: "The Nocturne Diaries" Dit laatste album had geprofiteerd van het feit dat de nacht weinig

afleiding toe laat en alles in een scherp perspectief doet zien. Eliza is overigens de eerste om dit ook gelijk van de nodige gezonde relativering te voorzien. Bij de intro van de song "Touchstone.", vertelde ze: Dat ze al woelend in bed, haar voeten tegen het diep vredig slapende lijf van haar man duwde, in de hoop iets van de zen toestand van haar man over te kunnen nemen. Het leidt niet tot de zo gewenste slaap modus. Wel tot een nieuwe song die ze schrijft bij het licht van de maan. De volgende ochtend helpt haar uitgeslapen echtgenoot haar bij het ontbijt aan de titel voor de song.

Met gevoel voor ironie zette Eliza haar eigen beslommeringen in de context van de grotere zaken als de toekomst van haar kleinkinderen en wereldzaken als de "global warming", de tsunami en heel actueel de situatie in Nepal. De song; " Requiem" geschreven naar aanleiding van de tsunami is inmiddels een standard geworden voor rampen van dit kaliber. Deze song wordt overal ter wereld uitgevoerd door diverse koren. De versie van een Belgisch koor, vond Eliza de beste tot nu toe. De songs van Eliza zijn niet alleen poëzie, maar ook haar intro's voor de songs hebben vaak eenzelfde kwaliteit. Bijvoorbeeld als ze je meeneemt naar haar loungebank waar ze met de afstand-bediening in de hand de tsunami aan zich voorbij ziet trekken. Ze omschrijft het als een psychedelische ervaring. Er wel bij zijn, maar ook weer niet als of je een speelfilm zit te kijken. Je weet precies wat ze bedoeld in enkele zinnen. Zij doet er iets mee en schrijft de song, maar besluit om de betekenisgeving universeel te laten zijn, door de icoon van de troost voor het lijden, moeder Maria te gebruiken. Dit in plaats van een naam die veel voorkomt in het gebied waar de Tsunami had plaatsgevonden. Hiermee voorziet ze de song van een universele betekenis.

Eliza refereerde vaak aan haar familie wellicht ook een onderdeel van het terug kijken op het leven. Zo kwam natuurlijk haar wereld beroemde vader voorbij. Die toen hij in de auto op een familie trip aan de nog kleine Eliza vertelde dat hij op 1 stond met zijn liedje, zij verdrietig werd omdat het nog een lange weg naar de 100 was. Waarmee ze in een pennenstreek de beleving van een jong meisje opgroeiend in een muzikale familie neer zet. Later als zij iets denkt te horen in de song "Greenfields", corrigeert haar vader Eliza, dat ze wel erg graag een eigen interpretatie wil geven aan een door hem geschreven song. Dan schrijft haar broer ook nog songs en van hem brengt ze deze avond: "Death In Arkansas". Ook haar zoon is actief in de muziek en heeft onder andere de productie van haar laatste albums gedaan. De stamboom wordt verder geëxploreerd in Jeddiah 1777 over een actieve voorvader in de "Civil War", wiens verhaal ze politiek wilde in zetten tegen de regering van Bush 2.

Een nieuw fenomeen werd door Eliza geïntroduceerd; in de pauze konden bezoekers bij haar persoonlijk verzoeken indienen, die ze na de pauze zou spelen. Voorspelbaar was dat de lijst aangeleverd door kenners en fans uit de volle zaal leidde tot een lijst die Eliza tot diep in de nacht aan het werk zou houden. Jim Henry een meester van het "Less is More" principe wist ook de songs die hij niet kende uit de verzoeklijst van prachtige arrangementen te voorzien. Deze bescheiden virtuoos gooide met een schijnbaar achteloos gemak de ene na de andere solo eruit, op zowel gitaar

als mandoline. Zijn uitstapje naar de klassieker: "A Whiter Shade Of Pale", zorgde voor een glimlach op de gezichten van de muziek kenners. Hij werd regelmatig beloond met applaus waar hij wat verlegen en soms wat verbaasd op reageerde.

In de referenties met wie Eliza allemaal heeft gespeeld, kwam ongeveer de halve agenda van In the Woods voorbij. Behalve helaas, Arlo Guthrie, van wie ze de meesterlijke opmerking citeerde: "Dat als een song zich aandient je hem maar beter gelijk kan gaan op schrijven, want voor je het weet heeft Bob Dylan zich de song toegeëigend". Om de zaal tot participatie te verleiden daar draait Eliza haar hand niet voor om. Haar ervaring met het geven van workshops helpen hier zeker bij. De verzoeklijst was bij lange na nog niet gespeeld, maar ook aan deze avond moest een einde komen. Een door een staande ovatie afgedwongen toegift besloot uiteindelijk het als altijd inspirerende college van Eliza.

1.Midnight Oil

2.Eliza Jane

3.No Tomorrow

4.Death In Arkansas [Tony Gilkyson]

5.Roses At The End Of Time

6.Where No Monuments Stands [William Stafford/John Gorka]

7.Rare Bird

8.Fast Freight (Terry Gilkyson]

1.Party's Over

2.Bird of Paradise (Paradise Hotel) contains part of 'A Whiter Shade Of Pale' [Keith Reid/Gary Brooker]

3.Jedidiah 1777

4.It's Like Today [Karl Wallanger/Edmond De Vere]

5.Blue Moon Night

6.Coast

7.An American Boy

8.Green Fields [Terry Gilkyson]

9.Touchstone

10.Requiem

11.Wildewood Spring

All tracks by Eliza Gilkyson except where noted
Eliza Gilkyson|vocals, acoustic & electric guitar
Jim Henry|electric guitar, mandolin, vocals

